

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก.

บทกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับปัญหาทางกฎหมายในการดำเนินคดีสิ่งแวดล้อม

พระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๕

มาตรา ๘๖ บัญญัติว่า แหล่งกำเนิดมลพิษใดก่อให้เกิดหรือเป็นแหล่งกำเนิด ของการรั่วไหลหรือแพร่กระจายของมลพิษอันเป็นเหตุให้ผู้อื่นได้รับอันตรายแก่ชีวิต ร่างกายหรือสุขภาพอนามัย หรือเป็นเหตุให้ทรัพย์สินของผู้อื่นหรือของรัฐเสียหายด้วยประการใด ๆ เจ้าของหรือผู้ครอบครองแหล่งกำเนิดมลพิษนั้นมีหน้าที่ต้องรับผิดชอบค่าใช้จ่ายไหมทดแทนหรือค่าเสียหายเพื่อการนั้น ไม่ว่าการรั่วไหลหรือแพร่กระจายของมลพิษนั้นจะเกิดจากการกระทำโดยจงใจหรือประมาทเลินเล่อของเจ้าของหรือผู้ครอบครองแหล่งกำเนิดมลพิษหรือไม่ก็ตาม เว้นแต่ในกรณีที่พิสูจน์ได้ว่ามลพิษเช่นนั้นนั้นเกิดจาก

(๑) เหตุสุดวิสัยหรือการสงคราม

(๒) การกระทำตามคำสั่งของรัฐบาลหรือเจ้าพนักงานของรัฐ

(๓) การกระทำหรือละเว้นการกระทำของผู้ที่ได้รับอันตรายหรือความเสียหายเองหรือของบุคคลอื่น ซึ่งมีหน้าที่รับผิดชอบโดยตรงหรือโดยอ้อม ในการรั่วไหลหรือการแพร่กระจายของมลพิษนั้น

ค่าสินไหมทดแทนหรือค่าเสียหาย ซึ่งเจ้าของหรือผู้ครอบครองแหล่งกำเนิดมลพิษมีหน้าที่ต้องรับผิดชอบตามวรรคหนึ่ง หมายความรวมถึงค่าใช้จ่ายทั้งหมดที่ทางราชการต้องรับภาระจ่ายจริงในการกำจัดมลพิษที่เกิดขึ้นนั้นด้วย

มาตรา ๘๗ บัญญัติว่า ผู้ใดกระทำหรือละเว้นการกระทำด้วยประการใด โดยมิชอบด้วยกฎหมายอันเป็นการทำลายหรือทำให้สูญหายหรือเสียหายแก่ทรัพยากรธรรมชาติซึ่งเป็นของรัฐ หรือเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดิน มีหน้าที่ต้องรับผิดชอบค่าใช้จ่ายให้แก่รัฐตามมูลค่าทั้งหมดของทรัพยากรธรรมชาติที่ถูกทำลาย สูญหาย หรือเสียหายไปนั้น

ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ พ.ศ. ๒๕๓๕

มาตรา ๔๒๐ บัญญัติว่า ผู้ใดจงใจหรือประมาทเลินเล่อทำต่อบุคคลอื่น โดยผิดกฎหมายให้เขาเสียหายถึงแก่ชีวิตก็ดี แก่ร่างกายก็ดี อนามัยก็ดี เสรีภาพก็ดี ทรัพย์สินหรือสิทธิอย่างหนึ่งอย่างใดก็ดี ท่านว่า ผู้นั้นทำละเมิดจำต้องใช้ค่าสินไหมทดแทนเพื่อการนั้น

มาตรา ๔๓๓ บัญญัติว่า ถ้าความเสียหายเกิดขึ้นเพราะสัตว์ ท่านว่าเจ้าของสัตว์หรือบุคคลผู้รับเลี้ยง รับผิดชอบต่อแทนเจ้าของจำต้องใช้ ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ฝ่ายที่ต้องเสียหายเพื่อความเสียหายอย่าง ใดๆ อันเกิดแต่สัตว์นั้น เว้นแต่จะพิสูจน์ได้ว่าตนได้ใช้ความระมัดระวังอันสมควรแก่การเลี้ยง การ รักษา ตามชนิด และนิสัยสัตว์ หรือตามพฤติการณ์อย่างอื่น หรือพิสูจน์ได้ว่าความเสียหายนั้นย่อม จะต้องเกิด มีขึ้นทั้งที่ได้ใช้ความระมัดระวังถึงเพียงนั้น

อนึ่งบุคคลผู้ต้องรับผิดชอบดังกล่าวมาในวรรคต้นนั้นจะใช้สิทธิไล่เบี้ยเอาแก่บุคคลผู้รั้าหรือ ยัวสัตว์นั้น โดยละเมิดหรือเอาแก่เจ้าของสัตว์อื่นอันมาเร้าหรือยัวสัตว์นั้นๆ ก็ได้

มาตรา ๔๔๔ บัญญัติว่า ในกรณีทำให้เสียหายแก่ร่างกายหรืออนามัยนั้น ผู้ต้องเสียหายชอบที่จะได้ ชดใช้ค่าใช้จ่าย อันตนต้องเสียไปและค่าเสียหายเพื่อการที่ เสียความสามารถประกอบ การงาน สิ้นเชิง หรือบางส่วนทั้งในเวลาปัจจุบันนั้นและในเวลาอนาคตด้วย

ถ้าในเวลาพิพาทภาคีเป็นพื้นวิสัยจะหยั่งรู้ได้แน่ว่าความเสียหายนั้น ได้มีแท้จริงเพียงใด ศาลจะกล่าวในคำพิพากษาว่ายังสงวนไว้ซึ่งสิทธิที่จะแก้ไขคำพิพากษานั้นอีกภายในระยะเวลาไม่ เกินสองปีก็ได้

มาตรา ๔๓๗ บัญญัติว่า บุคคลใดครอบครองหรือควบคุมดูแลยานพาหนะอย่างใดๆ อันเดินด้วย กำลังเครื่องจักรกล บุคคลนั้นจะต้องรับผิดชอบเพื่อการเสียหายอันเกิดแต่ยานพาหนะนั้น เว้นแต่จะ พิสูจน์ได้ว่า การเสียหายนั้นเกิดแต่เหตุสุดวิสัยหรือเกิดเพราะความผิดของผู้ต้องเสียหายนั่นเอง

ความข้อนี้ให้ใช้บังคับได้ตลอดถึงบุคคลผู้มีไว้ในครอบครองของตนซึ่งทรัพย์อันเป็นของ อันตรายได้โดยสภาพหรือโดยความมุ่งหมายที่จะใช้หรือโดยอาการกลไกของทรัพย์นั้นด้วย

มาตรา ๔๓๘ บัญญัติว่า ค่าสินไหมทดแทนจะพึงใช้โดยสถานใดเพียงใดนั้น ให้ศาลวินิจฉัยตามควร แก่พฤติการณ์และความร้ายแรงแห่งละเมิดนั้น ค่าสินไหมทดแทนนั้นได้แก่การคืนทรัพย์สินอัน ผู้เสียหาย ต้องเสียไปเพราะละเมิด หรือใช้ราคาทรัพย์สินนั้น รวมทั้งค่าเสียหาย อันจะพึงบังคับให้ ใช้เพื่อความเสียหายอย่างใดๆ อันได้ก่อขึ้นนั้นด้วย

มาตรา ๑๓๓๗ บัญญัติว่า บุคคลใดใช้สิทธิของตนเป็นเหตุให้เจ้าของอสังหาริมทรัพย์ ได้รับความเสียหาย หรือเดือดร้อนเกินที่ควรคิดหรือคาดหมายได้ว่าจะจะเป็นไป ตามปกติ และเหตุอันควรในเมื่อ เอาสภาพและตำแหน่งที่อยู่แห่งทรัพย์สินนั้นมา คำนึงประกอบไซ้ ท่านว่าเจ้าของอสังหาริมทรัพย์ มีสิทธิจะปฏิบัติการเพื่อยัง ความเสียหายหรือเดือดร้อนนั้นให้สิ้นไป ทั้งนี้ไม่ลบล้างสิทธิที่จะเรียก เอาค่าทดแทน

พระราชบัญญัติจัดตั้งและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒

มาตรา ๘ บัญญัติว่า ศาลปกครองมีอำนาจพิจารณาพิพากษาหรือมีคำสั่งในเรื่องดังต่อไปนี้

(๑) คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายไม่ว่าจะเป็นการออกกฎ คำสั่งหรือการกระทำอื่นใดเนื่องจากกระทำโดยไม่มีอำนาจหรือนอกเหนืออำนาจหน้าที่หรือไม่ถูกต้องตามกฎหมาย หรือโดยไม่ถูกต้องตามรูปแบบขั้นตอน หรือวิธีการอันเป็นสาระสำคัญที่กำหนดไว้สำหรับการกระทำนั้น หรือโดยไม่สุจริต หรือมีลักษณะเป็นการเลือกปฏิบัติที่ไม่เป็นธรรม หรือมีลักษณะเป็นการสร้างขั้นตอนโดยไม่จำเป็นหรือสร้างภาระให้เกิดกับประชาชนเกินสมควร หรือเป็นการใช้ดุลพินิจโดยมิชอบ

(๒) คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ หรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควร

(๓) คดีพิพาทเกี่ยวกับการกระทำละเมิดหรือความรับผิดอย่างอื่นของหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐอันเกิดจากการใช้อำนาจตามกฎหมาย หรือจากกฎ คำสั่งทางปกครอง หรือคำสั่งอื่น หรือจากการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติหรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควร

(๔) คดีพิพาทเกี่ยวกับสัญญาทางปกครอง

(๕) คดีที่มีกฎหมายกำหนดให้หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐฟ้องคดีต่อศาลเพื่อบังคับให้บุคคลต้องกระทำหรือละเว้นกระทำการอย่างหนึ่งอย่างใด

(๖) คดีพิพาทเกี่ยวกับเรื่องที่มีกฎหมายกำหนดให้อยู่ในเขตอำนาจศาลปกครอง

เรื่องดังต่อไปนี้ไม่อยู่ในอำนาจศาลปกครอง

(๑) การดำเนินการเกี่ยวกับวินัยทหาร

(๒) การดำเนินการของคณะกรรมการตุลาการตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการฝ่ายตุลาการ

(๓) คดีที่อยู่ในอำนาจของศาลเยาวชนและครอบครัว ศาลแรงงาน ศาลภาษีอากร ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ ศาลล้มละลาย หรือศาลชำนัญพิเศษอื่น

พระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๕๑

มาตรา ๒๔ บัญญัติว่า เมื่อศาลสั่งรับคำฟ้องแล้วให้ศาลกำหนดวันนัดพิจารณาโดยเร็วและ ออกหมายเรียกจำเลยให้มาศาลตามกำหนดนัด ในหมายนั้นต้องแจ้งรายละเอียดเกี่ยวกับข้อเท็จจริงและคำขอบังคับให้จำเลยทราบ และมีข้อความว่าให้จำเลยมาศาลเพื่อการไต่ถามถ้อยคำให้การ และสืบพยานในวันเดียวกัน และให้ศาลสั่งโจทก์มาศาลในวันพิจารณานั้นด้วย

ภาคผนวก ข.

ตารางเปรียบเทียบลักษณะการดำเนินงานคดีสิ่งแวดล้อมของประเทศไทยกับต่างประเทศ

ลักษณะการดำเนินงานคดี	ประเทศ			
	ประเทศสาธารณรัฐเยอรมนี	ประเทศฝรั่งเศส	ประเทศญี่ปุ่น	ประเทศไทย
1. รูปแบบศาล	ประเทศสาธารณรัฐเยอรมนี มิได้มีการจัดตั้งศาลสิ่งแวดล้อมขึ้นมาเป็นศาลชำนาญพิเศษเพื่อพิจารณาคดีสิ่งแวดล้อม โดยเฉพาะ หากแต่คดีสิ่งแวดล้อม ยังคงอยู่ในเขตอำนาจของศาลยุติธรรมและศาลปกครอง โดยขึ้นอยู่กับว่ามีลักษณะข้อพิพาททางแพ่ง ทางอาญาหรือทางปกครอง	ประเทศฝรั่งเศสศาลที่มีอำนาจในการพิจารณาคดีสิ่งแวดล้อม ได้แก่ ศาลปกครองและศาลยุติธรรม หากแต่มีการแบ่งลักษณะคดีที่ชัดเจน ศาลปกครองมีบทบาทหน้าที่ในการตัดสินวินัยคดีที่เกี่ยวข้องกับสิ่งแวดล้อมในฐานะที่เป็นศาลชั้นต้น ศาลอุทธรณ์ และศาลสูงสุด โดยพิจารณาดังลำดับและโครงสร้างของศาลปกครองแล้วเห็นว่าศาลที่มีเขตอำนาจในการพิพากษาคดีทั่วไปลำดับต้น (หากไม่มีกฎหมายกำหนดไว้เป็นการ	ประเทศญี่ปุ่นเป็นอีกประเทศหนึ่งที่ยังไม่มีการจัดตั้งศาลสิ่งแวดล้อม แต่ศาลชั้นต้นในประเทศญี่ปุ่น ได้ตัดสินคดีสิ่งแวดล้อมให้เป็นคุณสมบัติที่ชาวบ้าน เห็นได้จากคดีที่อยู่ในความสนใจของประชาชนในประเทศ	ประเทศไทย ศาลที่มีอำนาจพิจารณาคดีสิ่งแวดล้อม ได้แก่ 1.ศาลปกครอง เขตอำนาจศาลปกครองตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ.2542 2. ศาลยุติธรรมในอดีตก่อนมีการจัดตั้งศาลปกครองประเทศไทยใช้ระบบ “ศาลเดี่ยว” คดีปกครองทุกประเภทจึงเข้าสู่กระบวนการทางศาลได้เพียงกรณีเดียว คือ การฟ้องร้องคดีต่อศาลยุติธรรม โดยเฉพาะศาลแพ่งคดีอันเกี่ยวข้องกับสิ่งแวดล้อมก็เช่นกัน เมื่อมีประเด็นข้อพิพาทที่จะต้องอาศัย

	เฉพาะ) คือ ศาลปกครองชั้นต้น อย่างไรก็ตามก็กำหนดเขตอำนาจเฉพาะไว้บางกรณี คือข้อพิพาทที่กฎหมายกำหนดให้สภาแห่งรัฐ (Conseil d'Etat) หรือศาลปกครองสูงสุดทำหน้าที่วินิจฉัยคดีในชั้นแรกและชั้นสุดท้าย		เฉพาะ) คือ ศาลปกครองชั้นต้น อย่างไรก็ตามก็กำหนดเขตอำนาจเฉพาะไว้บางกรณี คือข้อพิพาทที่กฎหมายกำหนดให้สภาแห่งรัฐ (Conseil d'Etat) หรือศาลปกครองสูงสุดทำหน้าที่วินิจฉัยคดีในชั้นแรกและชั้นสุดท้าย	กระบวนการทางศาลก็จะต้องอยู่ภายใต้ขอบเขตอำนาจของศาลแพ่ง
2. ผู้มีอำนาจฟ้องคดี	ในประเทศสาธารณรัฐเยอรมนี นั้นยังมีข้อจำกัดเกี่ยวกับสิทธิในการฟ้องร้อง (Standing to Sue) ของประชาชนในหลายลักษณะ เช่น ผู้เสียหายโดยตรงจึงจะมีอำนาจฟ้องและต้องพิสูจน์การมีส่วนได้เสีย (Subjective Right) ตามกฎหมาย วิธีพิจารณาความแพ่งและวิธีพิจารณาความอาญา	ประเทศฝรั่งเศสผู้ที่มีสิทธิฟ้องร้องคดีปกครองจะต้องมีคุณสมบัติทั่วไปที่เหมือนกันในการฟ้องร้องคือ ต้องมีความสามารถในการใช้สิทธิทางศาล รวมถึงการฟ้องร้องโดยนิติบุคคล โดยนิติบุคคลนั้นๆ ต้องจัดตั้งขึ้นตามกฎหมาย นอกจากนี้ยังต้องแสดงให้เห็นถึงความมีส่วนได้เสียในคดี (Intéret pour	ส่วนในประเทศญี่ปุ่นนั้นแม้จะมี การ พัฒ นา ก ฎ ห ม า ย สิ่งแวดล้อมเป็นอย่างมาก แต่ก็เป็นการพัฒนาที่มีวิวัฒนาการของสังคมมาอย่างยาวนาน ผู้ได้รับ ความ เสี่ยง หาย และ ผู้ที่เกี่ยวข้องยังไม่นิยมฟ้องคดีต่อศาลนักเพราะค่าใช้จ่ายบริหารมี อิทธิพลสูงมาก ยังไม่มีการ	ผู้มีสิทธิฟ้องคดีปกครอง ได้แก่ ผู้มีส่วนได้เสียในคดีปกครองนั้น ดังที่ปรากฏตามมาตรา 42 วรรคแรกแห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542 ซึ่งอาจสรุปได้ว่าผู้มีสิทธิฟ้องคดีต่อศาลปกครองจะต้องพิจารณาประกอบกัน 2 กรณี คือ 1) เป็นผู้ได้รับความเดือดร้อน หรือ

	<p>agm) ความเป็นผู้มีส่วนได้เสียในคดี เป็นหลักกฎหมายทั่วไปในการ ดำเนินคดีทางปกครอง หากไม่มีส่วน ได้เสียก็ย่อมไม่มีคำฟ้อง (Pas d'intérêt, pas d'action) ความมี ส่วนได้เสียที่เกิดขึ้นนั้นต้องชอบ ด้วยกฎหมาย (กรณีความเสียหาย ที่เกิดจากการกระทำที่มีขอบด้วย กฎหมาย เช่น การสร้างโรงงานทาง อุตสาหกรรมโดยมิได้ขออนุญาต จากฝ่ายปกครอง หากเกิดความ เสียหายขึ้นก็ไม่สามารถมาร้องต่อ ศาลได้) และส่วนได้เสียที่เกิดขึ้น ต้องเป็นส่วนได้เสียที่แน่นอนและ เกี่ยวเนื่องกับประเด็นแห่งคดี</p>	<p>แบ่งแยกอำนาจออกเป็น 3 ฝ่าย อย่างชัดเจน ความเป็นอิสระ ของผู้พิพากษายังมีไม่มาก สรุปว่ากระบวนการยุติธรรมใน ประเทศญี่ปุ่นยังไม่สามารถ บังคับใช้ได้จริงจึงมัก</p>	<p>อาจจะเดือดร้อนหรือเสียหาย โดยมี อาจหลีกเลี่ยงได้อันเนื่องจากการ กระทำหรือการงดเว้นการกระทำของ หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ ของรัฐและ</p> <p>2) การแก้ไขหรือบรรเทาความ เดือดร้อนหรือเสียหายหรือยุติข้อ โต้แย้งนั้นต้องเป็นกรณีที่ศาล ออกคำบังคับให้ได้ตามมาตรา 72 แห่ง พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครอง และวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542</p>	<p>อาจจะเดือดร้อนหรือเสียหาย โดยมี อาจหลีกเลี่ยงได้อันเนื่องจากการ กระทำหรือการงดเว้นการกระทำของ หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ ของรัฐและ</p> <p>2) การแก้ไขหรือบรรเทาความ เดือดร้อนหรือเสียหายหรือยุติข้อ โต้แย้งนั้นต้องเป็นกรณีที่ศาล ออกคำบังคับให้ได้ตามมาตรา 72 แห่ง พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครอง และวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542</p>
--	---	--	--	--

3. อำนาจศาล	<p>กฎหมายสิ่งแวดล้อมประเทศไทยมีลักษณะเป็นกฎหมายมหาชน และมีพื้นฐานความคิดว่า การคุ้มครองสิ่งแวดล้อมเป็นหน้าที่ของรัฐ ดังนั้น เมื่อประชาชนได้รับความเดือดร้อนอันเนื่องมาจากสิ่งแวดล้อม ก็ไปฟ้องที่ศาลปกครอง ประเทศไทย สาธารณรัฐเยอรมนีมองว่าไม่มีความจำเป็นที่ต้องจัดตั้งศาลสิ่งแวดล้อม เพราะคดีสิ่งแวดล้อมส่วนใหญ่เป็นคดีปกครองศาลปกครองทำหน้าที่ได้ดีอยู่แล้ว</p>	<p>ในกรณีที่มีปัญหาว่าศาลใดจะมีอำนาจในการพิจารณาตัดสิน ในประเทศฝรั่งเศสหากไม่มีกฎหมายกำหนดไว้เป็นลายลักษณ์อักษรในการให้อำนาจศาลยุติธรรมเป็นผู้วินิจฉัยคดีแล้ว ประเด็นดังกล่าวก็ต้องกลับไปพิจารณาจากแนวคำวินิจฉัยศาลทั้งของศาลยุติธรรม ศาลปกครองตลอดจนศาลคดีจัดกันซึ่งในทางปฏิบัติเป็นการยากที่จะจำแนกรายละเอียดของคำพิพากษาของศาลทั้งสามว่าประเด็นข้อเท็จจริงใดอยู่ในอำนาจของศาลนั้นกฎหมายลักษณะอักษร์ที่บังคับใช้อยู่นั้นไม่สามารถกำหนดประเด็นข้อพิพาทที่เกิดขึ้นได้ทั้งหมด ดังนั้น จึงเป็นหน้าที่ของ</p>	<p>ในการฟ้องเรียกค่าเสียหายในคดีแพ่งที่มีทำขอให้จำเลยชดเชยค่าสินไหมทดแทนเพื่อความเสียหายต่อชีวิต ร่างกาย สุขภาพอนามัย หรือสิทธิใดๆ ของโจทก์ อันเกิดจากมลพิษ ที่จำเลยเป็นผู้ก่อหรือต้องรับผิดชอบนั้น ในประเทศญี่ปุ่นเป็นอำนาจของศาลยุติธรรม โดยใช้หลักกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาใช้ ประเด็นนี้ไม่มีศาลสิ่งแวดล้อมจึงต้องดำเนินคดีในศาลยุติธรรม</p>	<p>ประเทศไทยได้มีการศึกษาถึงคดีที่มีอำนาจหน้าที่พิจารณาพิพากษาคดีสิ่งแวดล้อม ควรอยู่ในระบบศาลปกติหรือศาลพิเศษ ที่ผ่านมาการไม่มีศาลพิเศษ ทำให้ไม่มีการพัฒนาบุคลากรในด้านนี้อย่างจริงจัง ไม่มีการรวบรวมข้อมูลหรือสถิติคดีที่เกี่ยวข้องอย่างเป็นระบบ ทำให้การจัดการความรู้และการพัฒนาความรู้เป็นไปได้อย่างดี แต่เป็นที่น่าเสียดายที่เมื่อไม่นานมานี้ ศาลยุติธรรมและศาลปกครองได้เห็นความสำคัญของเรื่องดังกล่าว จึงได้มีการจัดตั้งแผนกคดีสิ่งแวดล้อม เพื่อพัฒนาเกี่ยวกับการดำเนินคดีสิ่งแวดล้อมอย่างมีระบบ อย่างไรก็ตาม อำนาจหน้าที่ของศาลยุติธรรมมีเพียงการพิจารณาพิพากษาคดีแพ่งและ</p>
-------------	---	--	---	---

	<p>“ศาลคดีจัดกัน” ที่เข้ามาทำหน้าที่วินิจฉัยขาดในเรื่องเขตอำนาจของศาล ทั้งศาลยุติธรรมและศาลปกครอง คำวินิจฉัยชี้ขาดของศาลคดีจัดกันจึงเป็นเสมือนแนวทางในการกำหนดเขตอำนาจของศาลในข้อพิพาทที่เกี่ยวข้องกับสิ่งแวดล้อมด้วย</p>	<p>คดีอาญาที่เกี่ยวข้องกับสิ่งแวดล้อมเท่านั้น อำนาจในการพิจารณาพิพากษาคดีปกครอง ด้านสิ่งแวดล้อมยังเป็นอำนาจของศาลปกครองซึ่งการแยกศาลที่มีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีสิ่งแวดล้อมออกจากกันเกิดจากที่มาทางประวัติศาสตร์ที่มีการแบ่งแยกระบบศาลเป็นศาลคู่กันจะเป็นเรื่องที่ต้องทบทวนว่าสมควรให้มีการแยกคดีสิ่งแวดล้อมไปยังศาลต่างๆ หรือควรรวมคดีสิ่งแวดล้อมทั้งหมดเข้าด้วยกัน เพื่อให้ความสะดวก รวดเร็ว และให้แนวทางการวินิจฉัยชี้ขาดคดีของศาล เป็นไปอย่างถูกต้องและมีเอกภาพ</p>
--	---	--